

SERIE I

NÚM. 3

FEBRER

1919

FULLES POPULARS

DE LA JOVENTUT NACIONALISTA D'OLOT

ORIENTACIONS

II

Si es generalitzés l'idea que en el mon no hi ha ningú que degui estar-se de treballar. prompte arribaríem a que aquesta idea fos convertida en un precepte que ningú podria deixar de complir i, llavors, desapareixeria l'actual divisió en castes, la dels que treballen i la dels que no treballen, la qual cosa redundaria en benefici de la germanor universal i del progrés de l'humanitat.

Entretant aquest ideal no sia realitzat, cal considerar als qui treballen com a gent més digna que els qui no treballen, per tal que'ls primers ja fan el que tothom hauria de fer i perquè son els qui suporten quasi tot el pes de l'esforç per a la satisfacció de les necessitats presents de la societat i impulsen son progrés.

De manera, que les classes treballadores son les més mereixedores

de consideració. son les que més dret tenen a gaudir dels resultats d'un treball que elles son les qui el realitzen.

Si algú cregués que amb una soldada o retribució proporcionada a les necessitats més apremiants el treballador ja està suficientment recompensat incorreria en una gran equivocació i contribuiria a una evident injustícia.

Així com el qui treballa heu una auto-recompensa en la doble satisfacció que li reporta el compliment d'un deure social i el goig de realitzar una obra, també la societat ha de considerar que el treballador té, demés de l'alimentació, l'abillament, l'habitació etc., altres necessitats que amb l'import de la soldada difícilment podran ésser satisfetes. La societat té l'obligació de vetllar per la dignificació i el benestar del treballador, de proporcionar-li mitjans d'il·lustració que li facin la vida pròspera i plaenta i de organitzar totes aquelles institucions socials que atenguin les necessitats eventuais o extraordinaries que'l treballador amb sos recursos ordinaris no podria satisfer.

Les escoles, biblioteques i altres institucions de cultura per una banda i les institucions econòmiques-socials i benèfiques-socials son les obres que la societat ha de tenir organitzades a favor del obrer, amb el ben entés que aquestes no son precisament obres de caritat, altrament molt recomanable, sinó obres d'estricta justícia.

EL PROBLEMA ESCOLAR OLOTÍ

El regidor nacionalista En Candi Agustí ha presentat al Ajuntament un *Projecte i Pressupostos de Cultura* per mitjà del qual s'estudia, amb gran abundància de dades i antecedents, la reorganització i ampliació del ensenyament primari en nostra ciutat i l'establiment d'una Escola local d'Indústries.

Per considerar aquesta qüestió de capital interès per a tothom, i la favorable resolució de la qual seria de gran eficàcia per al millorament dels treballadors, procurarem informar puntualment als nostres lectors del curs que segueixi.

Avui reproduïm a continuació el capítol del *Projecte* que fa referència a la Escola d'Indústries.

ESCOLA LOCAL D'INDUSTRIES

Nostre Ajuntament té presa en consideració una sol·licitud signada per totes les entitats de nostra ciutat demanant que Olot acudeixi al concurs que la Mancomunitat Catalana té acordat anunciar cada any a fi de que hi puguin concorrer totes les poblacions de Catalunya que desitgin beneficiar-se de les ensenyances d'una escola local d'Indústries.

No cal dir que l'institució a Olot d'una escola d'aquesta classe, reportaria grans resultats pels coneixements que en ella adquiririen el nombre crescut d'obrers que tenen ocupació en les distintes indústries establertes en nostra ciutat.

Els fills de famílies acomodades, una vegada acabada la primera ensenyança, poden ampliar els seus coneixements, sense moure's d'Olot, ingressant a l'ensenyament secundari o batxillerat, però això és inasequible als joves de les classes treballadores, puix el temps que aquests estudis suposen i les despeses que representen fa que'ls fills dels obrers no puguin ampliar els seus coneixements; per a que això siga factible i a la vegada aplicar aquestos coneixements en el perfeccionament de les arts, oficis i indústries, la Mancomunitat de Catalunya té establertes aquestes escoles especials, en les quals, els obrers poden amb relativa comoditat i sense deixar el treball quotidià necessari per a son sosteniment, ampliar els estudis amb un ensenyament primari superior, i terminada aquesta ampliació, especialitzar-se en un ram determinat.

En cada escola local d'Indústries, hi ha dues seccions; una d'educació general i preparatòria o, millor dit, d'ampliació d'estudis de la primera ensenyança i preparar l'alumne per a entrar a la segona que serà l'ensenyament de la tecnologia i pràctiques del ram escollit.

Cada una d'aquestes seccions, estarà regentada per quatre professors que deuran repetir dues vegades al dia les lliçons per a que els alumnes que les seves ocupacions no'ls permeti durant el dia assistir a classe, puguin aprofitar-les durant la vetlla.

Una vegada en funcions aquesta escola, resultaria que no hi hauria gran diferència entre l'ensenyament de les classes acomodades amb l'ensenyança que podrien aprofitar els obrers, puix, si uns després de la primera ensenyança passen a la segona, estudiant el batxillerat, els altres satisfarien en aquesta escola especial ampliant no sols els seus coneixements de l'ensenyança primària, si que també s'els instruiria en els coneixements del seu ofici.

Tothom reconeixerà la gran importància que tindria per Olot la implantació d'una escola local d'Indústries aplicable a les indústries més comunes de nostre població. Per aquest motiu son doblement apreciables les seves ventatges i aixís ho tenen reconegut tots els olotins, tota vegada que la sol·licitut presentada a l'Ajuntament ha estat signada per totes les entitats olotines i en primer terme per les societats obreres. El sacrifici que la població té que fer per a obtenir i sostenir una escola d'aquestes no és molt crescut, tota vegada que després de l'instal·lació deguda, la Mancomunitat no demana res més que'ls serveis d'aigua i llum, corregeint a càrrec de la mateixa la conservació de l'edifici, renovació i conservació d'instrumental i material, aixís com el sou del professorat taxat a un mínim de 2.500 pessetes per cada professor, i per lo tant, una població de l'importància d'Olot, no sols té de desitjar que s'implanti aquí una escola d'aquestes, sinó que'ls olotins tenim l'obligació de fer els possibles de trobar els mitjans necessaris per implantar-la, tota vegada que fet aquest dispendi no reportaria més gasto a la població per el seu sosteniment.

En efecte, en el capítol a on es detalla el pressupost d'aquesta part del *Projecte* de En Candi Agustí, trobem les següents xifres:

Un solar	20.000 ptes.
Construcció de l'edifici	50.000 »
Material per l'escola	14.000 »
Total	84.000 ptes.

Com que per l'obtenció d'aquesta quantitat es proposa la contractació d'un préstec amortitzable en 50 anys, resultaria que, durant dit període de temps, l'Ajuntament hauria de pagar anyalment 5040 ptes. per interessos i amortització.

Però com que l'actual Escola de Belles Arts quedaria refosa amb la futura Escola local d'Indústries, l'Ajuntament s'estalviaria 2188 pessetes amb que actualment contribueix al sosteniment de l'Escola de Belles Arts. De manera, que si d'aquelles 5040 pessetes en rebaixem aquestes 2188 pessetes, resultarà que la Escola d'Indústries sols comportaria, durant 50 anys, un augment de despesa anyal de 2852 pessetes.